

Narieda

Nº 2

Novbre i Desbre 1935

ESCOLES NACIONALS

Figols d' Organyá

(Lleida)

1900
NATIONAL
MAY 20 1900
1900

narieda

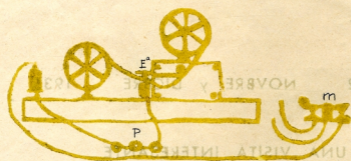
Nº 2 NOVBRE y DICBRE 1935

UNA VISITA INTERESANTE

Un día que entre mis compañeros hablábamos del telégrafo, nos prometió el señor maestro darnos a conocer uno de verdad, que funcionaba bien y que podía transmitir las palabras que quisiéramos.

El sábado fuimos a la estación telegráfica de Orgañá.

Ninguno de nosotros habíamos visto semejante cosa, extraña pero muy bonita y curiosa . Estaba todo encima de una mesa . Lo primero que vi fué una caja de cobre cuadrada, con una rueda del mismo metal que contenía una cinta estrecha de papel que iba a otra rueda igual, más distante . Preguntamos que era aquello y el Sr. Comellá , jefe de la estación , nos dijo que dentro de aquella caja había un mecanismo como la maquinaria de un reloj , que lo vimos perfectamente porque levantó dos tapas de la caja . Y empezó a explicarnos que era todo aquello que veíamos.

Dijo que : aquel telégrafo, era el conocido por Morse, y constaba de un manipulador (m) en forma de una palanca metálica, que al bajar chocaba en un tope metálico que estaba en comunicación con la pila (P) y la corriente pasaba por el manipulador a la línea, y por ésta a la estación.

El receptor es un electroimán (E^a) unido a la línea.

La corriente que llega por la línea, hace funcionar el electroimán , que atrae una barrita de hierro dulce dispuesta como una palanca . Al ser atraída por el electroimán se eleva del otro extremo, donde hay una plumilla, que tropieza con la tira de papel estrecho i movable i que dan impresas en él las señales .

Si la palanca del manipulador deja pasar corriente durante un rato, ese mismo tiempo estará actuado el electroimán del receptor y la pluma trazará una raya sobre el papel . Si la corriente que pasa es de un instante marcará un punto y combinando estos puntos y rayas se ha ideado un alfabeto que el Sr. Comellá nos regaló impreso en la misma tira de papel y que por este regalo y explicación le estamos muy agradecidos.

Juan Serradell

12 años

Dibujo y cliché del autor

ELS COLOMS

Quan vaig a donar menjar als coloms ,sempre s'em posen a la falda.

Victoria Puigcercós

10 anys

UNA CACERA

Un dia vaig anar a caçar amb la meua gosseta i ens varem posar a un hort que hi havia cols i va sentir un rastre d'un conill . Jo vaig passar davant del conill i la gosseta me'l va fer venir i jo que faig un salt i l'agafa .

Molt content el vaig portar a casa perquè el fessin a la cassola .

Eduard Busquets

9 anys

Dibuix i clixé del mateix

LA MEVA GATETA

. o o o o o o .

A casa meva tenim una gateta molt bonica .
Quan arribo de l' escola , élla corre desseguit
cap a mi tot fent meu .. u ..u.., meu .. u .. u .. .
Si no tinc feina i m' assec a terra , ve a la
meva falda i está tota contenta. Com vivim prop
d' un bosc on hi viuen molts conills , algun mati
quan ens llevem ens porta un conill petit , que
ella matinera ha caçat ; llavors , nosaltres li pre-
nem de la boca i s' en torna a buscar un conill
per ella, que s'el menja.

Fa pocs dies ens porta un conill molt bonic
i un xic gros. Sabeu com ho fa ? doncs quan
veu un conill , es posa plana a la terra perquè
no la vegin i quan creu que es el moment d' -
agafar-lo be , fa un salt i amb les dents els aga-
fa pel clafell mentre amb les urpes els aguanta
fort pel cos.

Miquel Solans

12 anys

A LA MUNTANYA

L'altre dia vaig anar a plegar trunfos (patates)
a Prat. L'ignaciet plegava els grossos i jo els xics
(petits). Però com que feia molt fred vaig estar
més estones al costat del foc que plegar trunfos

Isidre Sala

6 anys

Dibux i clixé de la mateixa

LA NOSTRA AVIRAM

A casa meva, tot l'estiu durant el dia, tenim l'aviram que volta pel camp perquè així es fa més grossa i no ens cal donar-los tan menjar.

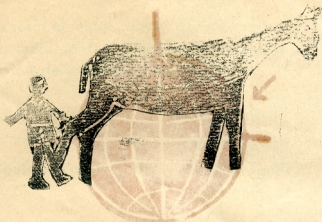
Però a la nit tenim de recollir-la o sino se la menjaria alguna fera, que de vegades en volta ben aprop d'ací.

Per recollir-los vol un xic de paciència, perquè corren i s'enfilen per tot arreu. Un dia estava mirant un pollastre que hi havia dalt d'un arbre i em va caure a la cara que em va fer força mal.

Rosalia Estragués

13 anys

Dibuix i clixé de la mateixa

LA CARICIA D'UNA MULA

Fa un temps teniem una mula que varem comprar a la fira d'Organyà.

Jo estava molt content de que fos nostra.

Un dia que li vaig anar a donar menjar em va donar una cossa a la cama, que de tan mal que em va fer , vaig plorar.

Ho va senti el pare i agafant un bastò, li donà unes garrotades.

D'ençà d'aquell dia ja no estigué content fins que la varem vendre.

Pere Colell

7 anys

Dibuix i clixè del mateix

Meridià

EL METRE

Un dia, per la fira d' Oganyà, la meva mare va comprar roba i quan la medien amb el metre, em va semblar que era més curt que el que tenim a col·legi. Allavors ho vaig preguntar a la nostra Sra mestra i ens explicà com les mides que s'anomenen metre tenen de tenir el mateix llarc per la rao següent:

Per buscar aquesta mida i perquè fos exacta per tothom qui l'amprés, es guiaren amb la Terra.

Totes saviem que la Terra era rodona i que te varies ratlles imaginaries, com son : l'ecuador, els miridians, etc. Doncs be; un meridia dividit amb quatre parts i en una d' aquestes quatre parts fer-hi deu milions de divisions, cada una d'aques-

tes seria el metre, aquesta mida que serveix
per medir tantes coses i que jo creia que n'hi
havien de més llargs i més curts.

Nuria Serradell

(11 anys)

Dibuix de l'autora i clixé de M. Estragués

(11 anys)

EL CANTIRET

Un dia a l'estiu pujava pel carrer Major tot
tranquilet amb el canti als dits i al esser da-
vant de cal Gau vaig caure i s'em va tren-
car el gallet del canti.

Al veure'l trencat em va saber greu i fins creia
que em renyarien al arribar a casa, però com
ja no ho volia fer i ells van creure el mateix,
no em digeren res.

Ivo Espunyes

9 anys

OBSERVANDO

Una vez fui a casa de un amigo que se llama Ignacio y vi que tenía un perro muy bonito, me fijé en él y conocí que era un perro cazador.

Al poco rato vi pasar por la calle otro perro que no era igual que el de mi amigo i entonces empecé a pensar i comparar las diferentes clases de perros que conocia.

El de mi amigo era un perro perdiguero , es de cuerpo proporcionado y tiene la costumbre de llevar levantada la nariz al viento .

El perro que conozco por "coniller "es pequeño, de pelo gris, estrecho de cuerpo y cola larga ligeramente curvada hacia arriba.

En mi pueblo llamamos " gos d'atura" aquel que sirve para guardar los rebaños. De gran utilidad para el pastor.

El perro de presa, es el que ataca los lobos, suele llevar un collar con clavos que dirigen las puntas hacia fuera porque si los lobos les quieren morder al cuello, que es su costumbre, se hacen daño y no vuelve a poner los dientes en el mismo sitio.

Los que me gustan más son los de " atura" por que tienen el pelo largo y muy bonito, los ojos relucientes y los dientes recortados

Pablo Torres

13 años

Cliché y dibujo del autor en colaboración con
Maria Estragués (13 años)

LES SABATETES DEL GAT

L'any passat, un dia estava trencan-me anous a l'eixida i va venir un gatet, i jo que si, vaig posar-li les clasques de les anous a les potes i a cada pas que donava feia catrac, catrac, catrac el gatet i ens va fer riure molt.

Maria Torres

8 anys

Dibuix i clixé de la mateixa

QUITXALLA

Un dia jugant vaig trencar la nina perquè li volia posar aigua a la boqueta. La meva germana em va pegar.

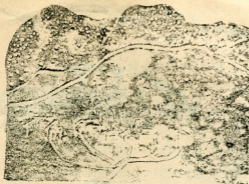
Rosaura Estrugués

6 anys

Ahir vaig trobar un moixonet al conillé i em va picar.

Juanita Estragués

6 anys

LA PRIMERA NEVADA

Ahir a la nit fou la primera vegada d'aquesta tardor que varem veure neu.

Estavem al costat de l'estufa i vingué la meva germana i va dir : ja neva.

Jo encuriosit vaig sortir a la porta i vaig veure com queia neu.

Aquet mati al aixecar-me he vist que la neu del carrer ja s' havia fos però que totes les muntanyes que rodejen el poble, estaven blanques .

Semblava entre les montanyes blanques , i el poble de color de terra, aquelles mones que regalen per Pasqua els padrins, als nens i nenes.

Celistí Busquets

9 anys

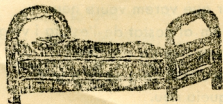
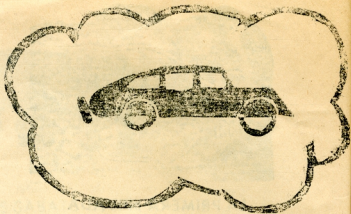
Dibuix i clixé del mateix

UNA NIT DE POR

Un dia a la nit tenia set i em vaig llevar per anar a baix a beure i quan estava bevent s'em va apagar la llum i quina por vaig tenir!. Vaig cridar, i la mare em va venir a buscar.

Lola Puigercòs

6 anys

SOMNIA

UNA NIT

QUE :

Era un nen molt ric.

Entre les moltes coses que tenia, era un auto que guiava jo. En èll anava a l'escola i al passar pels carrers, deixava pujar als nens i nenes que veia.

Un dia anarem d'escursiò amb els senyors mestre i mestressa. Tots els nens i nenes cantavem i reiem molt.

Tan distrets estavem, que jo que guiava el cotxe, també em distraigué i això feu que tombessim i ens fessim mal, però més que ningú jo, que no poguent aguantar el dolor em despertà a temps de no morir-me.

Francesc Serradell

Dibuix clixe del mateix

ENTRETENIMENS

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 3 4 5 6 7 8	objecte per posar líquid
2 3 6 1 5 8 7	un sentiment
1 2 7 4 5 8	es porta per carnaval
3 6 7 2	animal
5 4 1	un bon dinar
7	una consonant
3 8	nota musical
1 8 7 5 4	porta correspondència

ENDEVINALLA

Quina es la cosa que quan neix es verd, viu vermell i mort negre.

Miquel Solans

12 anys

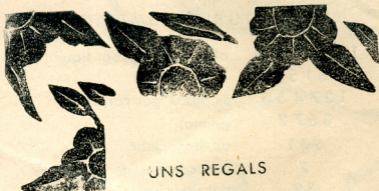
Solucions del número anterior

Logogrif numèric roure

Endevinalla ametlla

Xarada canalera

UNS REGALS

Hem rebut del nostre simpatitzant Sr. Josep Claramunt, de Barcelona un penja-robes pels nens i altre per les nenes, molt bonics, un joc de dames i un bon nombre de "Patufets".

Del Sr. Joan Estragués de la mateixa capital, 21 novela, 4 biografies molt interessants, i unes revistes molt boniques.

Y del nostre benefactor Jaume Manguillot, també de Barcelona, una premsa de molta utilitat per treballs manuals, un motoret elèctric i unes revistes.

Com de tots n'estem molt agraits i volem demostrar aquest afecte, per mitjà d'aquestes ratlles els donem les més sinceres gracies i els prometem respectar i aprofitar aquets donatius.

Els alumnes

Il n'est pas de la même nature
que les autres, car il est
plus grand, plus noble, plus
divin, et plus saint.

Il est de la même nature
que les autres, car il est
plus grand, plus noble, plus
divin, et plus saint.

Els nens i nenes de les Escoles desitjen als
seus companys d'intercanvi, Srs Mestres
i fectors del nostre periòdic, un felix
Nadal , acabament d'any i pròsper
1936

Impremta de les Escoles nacionals de
Figols d'Organyà (Lleida)